

PRILOG 2

PSIHIČKE POSLEDICE NOŠENJA MASKI KOD DECE

Psihičke posledice su veoma važne, jer psihičko stanje određuje u velikoj meri život jedne osobe, njene odnose u društvu i sposobnost za zdrav život. Stalno i nikada dovoljno naglašavane štetne posledice nošenja maski kod dece su:

1. Formiranje iracionalnih strahova od zaraze, bolesti, kontakta sa ljudima što kasnije dovodi do smanjenja kapaciteta za bliskost i stvara osećaj socijalnog otuđenja
2. Stvaranje predrasuda o "onima bez maske", taborisanja, osuđujućeg stava, diskriminacije i segregacionističkog ponašanja.
3. Stvaranje robovskog mentaliteta kod dece – učimo ih da slepo slede nametnuta pravila iako su besmislena, da ih kritički ne preispituju. Usta su simbol govora, izražavanja misli, stavova, slobode. Pokrivanjem usta šalje se poruka "Ćuti, ne govori, ne diši", nameće se pokornost, a posledice su: povlačenje u sebe, gubitak samopouzdanja, nisko samopoštovanje, trpeljivost nelagode, mazohistička ponašanja, depresija, formiranje preplašenih i neslobodnih ljudi tipa gubitnika i slabića.
4. Pokrivanje lica maskom značajno ometa proces učenja neverbalne komunikacije i razvoj socijalne inteligencije kod dece. Facijalna ekspresija je ključna u učenju, tumačenju, prepoznavanju emocija, te uskraćivanje detetu da vidi izraz drugog lica i pokaže svoje lice, narušava taj proces i ostavlja trajne i nenadoknadive posledice, jer svaka veština ima svoj kritični period razvoja za njeno sticanje, i taj je gubitak nenadoknadiv.
5. Pokrivanje lica simbolično znači obezličnost, gubljenje individualnosti, identiteta – time se stvara čovek stada, mase, a ne zrela i samostalna ličnost. Ljudsko lice je najvažniji objekat u dečjem, čak i u neonatalnom periodu. Dokazano je da bebe reaguju pozitivno na prikazivanje ljudskog lika, ali ne i na druge neutralne stimulse. Ljudsko lice deluje umirujuće. Prepoznavanje lica je veoma važno za kognitivni, emocionalni i socijalni razvoj deteta, što potvrđuje i postojanje zone mozga u temporalnom režnju zadužene za prepoznavanje lica.

DISKRIMINACIJA U OBRAZOVANJU I ZDRAVSTVU

1. U vremenu pritisaka i sve intenzivnije propagande usmerene na što masovnije, pa čak i obaveznu primenu alternativne imunizacije protiv KOVID -19, sve smo bliži distopijskom društvu u kom ćemo imati klasu "nevakcinisanih", kojoj će biti uskraćena Ustavom zagantovana prava i koji bi uslovno mogli biti izloženi različitim oblicima diskriminacije i presije.
2. I pored činjenice da imunizacija protiv Kovida-19 nije obavezna, evidentno se svakodnevno susrećemo sa različitim oblicima neravnopravnosti, uslovljavanja i diskriminacije.
3. Zdravstveni radnici u brojnim zdravstvenim ustanovama trpe enormne pritiske na svojim radnim mestima, sa kojih ih premeštaju, uskraćujući im tako prava zagantovana Zakonom o radu. Nejasno je kako, i u skladu sa kojom važećom zakonskom regulativom, poslodavac vrši preraspodelu i premeštaj zaposlenih u odnosu na imunizacioni status, iako taj isti imunizacioni status nije bio u okviru uslova prilikom zapošljavanja. Koristeći zvanični narativ neimunizovani zdravstveni radnici su od strane „vakcinalnog“ borda ustanova optuživani da su "opasnost po pacijente", što je potpuno besmisleno, ako se u obzir uzme činjenica da i imunizovana osoba može biti prenosilac zaraze.

4. Ali, nisu samo zdravstveni radnici izloženi pritiscima i diskriminaciji. Nije mnogo bolja situacija ni u obrazovanju. Nastavnici i učitelji koji nisu podlegli pritisku i nisu se imunizovali protiv Kovida-19, takođe su pod pritiskom. Sa jedne strane su "prozvani" i "pozvani" na odgovornost od strane direktora svojih škola, a sa druge trpe negativne komentare od strane imunizovanih kolega. Ovakve reakcije imunizovanih osoba motivisane su strahom, ljutnjom koja ide iz osećaja bespomoćnosti da promene tuđe mišljenje (zbog čega se osećaju povređeno pa reaguju ljutnjom i osuđivanjem), ali i iracionalnim uverenjem da je jedini spas za ovaj smrtonosni virus (čija smrtnost ne prelazi 0.2 %), upravo imunizacija. Pri tome niko ne uzima u obzir moguća neželjena dejstva i negativne efekte ovog vida prevencije.
5. Neretko, neimunizovana odrasla lica su optuživana i kritikovana i obeležena kao "rezervoari i prenosioci virusa". Ovo je još jedna nerealna i činjenicama nepotkrepljena pretpostavka. Virus mogu preneti i imunizovane osobe, tako da je opasnost od zaražavanja drugih skoro jednaka u obe kategorije osoba.
6. Socijalna izolacija koja je trajala mesecima, dovela je do otuđenja među ljudima. Postali smo usamljeni, dovoljni sami sebi. Međutim, to nije stanje svojstveno čoveku, pa je neminovno da će u narednom periodu usloviti porast depresije, suicida, anksioznosti, zloupotrebe psihoaktivnih supstanci i drugih psihičkih oboljenja
7. Na kraju, najvažniji, a za roditelje najteži oblik neravnopravnosti odnosi se upravo na naše najdraže i najvažnije članove društva – decu. Deca u aktuelnom trenutku rastu u okruženju straha i prisile, nametanja pravila koja ne mogu da razumeju ili ih shvataju kao pogrešna i nekorisna. U pokušaju da im se suprotstave, bivaju vređana i izopštavana iz grupe, posebno od strane vršnjaka koji iz porodice nose poruku o strahu od virusa, njegovoj jačini i mogućnošću da ih bliskost sa drugim detetom "učini bolesnim". Da li smo sigurni da želimo vreme segregacije i diskriminacije, u kom će neimunizovana deca biti izopštavana, odbacivana i obeležavana?
8. Tokom protekle dve godine, bili smo izloženi posebno teškom obliku psihičke trpnje. Prolongirani stres, strah od bolesti, strah od lične smrti i smrti bliskih lica, bili su svakodnevni pratioci našeg života. Sve ovo smanjilo je naše kapacitete za svakodnevne aktivnosti i rad, čineći nas osetljivijim.